

at blive stående ved Udvalgets Mindretalsindstilling, tilvisse vilde beklage det, navnlig af den Grund, som jeg allerede udtalte igaar, at saa vilde man fremdeles lade den offentlige Henrettelse blive i den samme uordnede og uregulerede Tilstand, hvori den er for Diebliffet. Derfor vilde jeg beklage det; men hvis det skulde ske, er det ikke min Hensigt at indtage den samme uvenlige Stilling ligeoverfor Mindretallet, som det forekom mig, at — ikke Udvalgets Mindretal, over det har jeg ikke mindste Grund til at beklage mig — men derimod det ærede Medlem for Veste Amts 2den Valgkreds indtog ligeoverfor Udvalgets Flertal.

Justitsministeren (M. S. Leman): Denne Sag har jo allerede været saa vidtløftig drøftet fra mange forskjellige Sider, at jeg ikke skal opholde Thinget længe, men blot tillade mig at fremhæve de Hovedsynspunkter, fra hvilke jeg ser Sagen. Dengang da jeg tillod mig at fremkomme med det foreliggende Lovforslag, var det naturligvis noget foranlediget ved det bekjendte Uheld ved den sidste Henrettelse, og forsaavidt man altsaa vil tale om Anledningen til Loven, saa maatte man jo nærmest pege paa den som Anledning til, at jeg foreslog Benyttelsen for Fremtiden af Faldøren. Men ved Siden deraf maa jeg jo forresten blot minde om, at det ikke er noget Nyt, jeg saaledes der bragte paa Bane; men at den var i sin Tid Straffelovskommissionens Forslag, og at ogsaa Regjeringens Udlast til Straffeloven var saaledes affattet, og at den blev vedtagen baade i Folkethinget og i Landsthinget, medens det først var i den følgende Session, da Sagen atter kom tilbage til Folkethinget, at der blev gjort Forandringer i den Henseende. Den kan altsaa ikke betragtes som noget særlig paafaldende Nyt. Dengang da Sagen var oppe her i Folkethinget i sin Tid ved Straffelovens Behandling, blev det iøvrigt allerede sagt fra flere Sider, at man heller ikke maatte betragte Faldøren som et aldeles useilbart Instrument og som et Instrument, ved hvis Anvendelse der ikke kunde ske Uheld. Forsaavidt tror jeg ikke, at det var begrundet, naar en æret Taler igaar udtalte sig, som om det var første Gang, han hørte den Bemærkning; thi den blev, som sagt, dengang fremsat fra flere Sider, og dette har derfor heller ikke været mig ubekjendt ved Lovforslagets Fremlæggelse. Men derimod maa jeg tro og tror jeg, at man kan gaa ud fra, at Uheld langt sjeldnere vilde indtræffe ved dens Brug. En egentlig Statistik, som et æret Medlem igaar talte om, tror jeg ikke, at man kunde tilveiebringe an-

gaaende det Spørgsmaal, hvormange p. Ct. Ulykkestilfælde der indtræder, efter som det er den ene eller den anden Henrettelsesmaade, der bruges. Jeg tvivler paa, at man vil kunne staae en saadan Statistik tilveie, og jeg synes da forøvrigt heller ikke, at en Statistik af denne Art vil betyde noget Synderligt; thi for at en Statistik overhovedet skal betyde noget, maa der opereres med store Tal, og ved Noget, som i de senere Aartier, er saa sjeldent, som Henrettelser, bliver efter min Mening Tallet ikke stort nok til, at en saadan Statistik vil kunne give nogen videre Oplysning. Det forekommer mig, at man uden al Statistik vil kunne sige sig selv, at der er betydelig mindre Udsigt til Uheld, naar man anvender et saadant mekanisk Instrument som Faldøre, end naar man anvender Haandøre, og det saa meget mere, som det ikke vil kunne være anderledes nuomstunder, og i Særdeleshed i et lille Land, hvor Starpreteren ikke vil faae hynderlig Ovelse; han vil kun komme til at udføre Executionen med flere, undertiden mange Mars Mellemrum, og som Følge deraf maa nødvendigvis Muligheden for, at han kan være bleven nervøs i Mellemtiden eller være mindre sikker i Udførelsen af sit Hverv, være temmelig stor, det kan ikke være anderledes. Jeg har altsaa derfor gjenoptaget det gamle Forslag, som i sin Tid var fremme ved Straffelovens Behandling, og jeg har gjort dette i den Tro, at man derved vilde fjerne, om end ikke ganske bortrydde, Udsigten til Uheld, som jeg tror ikke er saa lille, naar Forholdene ere, som de maa være her, og som jeg før omtalte, nemlig, at det kun vil være meget sjeldent, at Starpreteren faar Leilighed til at udøve sit Hverv, idet der vil gaa adskillige Aar mellem hver Gang. Hvad derimod den anden Del af Lovforslaget angaar, den begrænsede Offentlighed, har Forslaget i den Henseende ikke været foranlediget ved dette bestemte Tilfælde. Jeg kan i den Henseende henholde mig til, hvad det ærede Medlem for Maribo Amts 5te Valgkreds (M. S. Larsen) sagde; at det var ikke det, der passerede ved den sidste Henrettelse, der i den Henseende har været det Ledende for mig, og jeg tror, at man maaste kunde sige, at det snarere var det, der foregik ved den næstsidste, der gav Anledning. Det har imidlertid ikke været noget bestemt Hensyn, der har foranlediget mig til at fremkomme med dette Forslag, men hvad der har ledet mig, er den Betragtning, at, naar man i det Hele vilde røre ved denne Genstand og skulde have et Lovforslag frem derom, vilde det være rigtigt at foretage den Reform, som man ellers har foretaget i næsten hele den civiliserede